

VASÁR NAP

Politikai, irodalmi, társadalmi és közgazdasági hetilap

Mesés olcsón lehet beszerezni mindennemű butorokat Debreczen,

Weisz Gyula
butor-üzletében.

a legegyszerűbbtől a legelegánsabb kivitelig.
Széchenyi-u. 19.

Molnár Testvérek

varrógép, kerékpár, grammofon és lemezek legnagyobb raktárában

Debreczen.

Egyháztér 3., a nagytemplom mellett.

Író angyal védjegyű **Eufon** tölcsernélküli. **Pathé** tünéklő beszélőgépek és lemezek kizárólagos képviselője. Telefon 727. Kedvező fizetési feltételek! Szolid kiszolgálás! Külön technikai osztály és javító műhely! Telefon 727. Villanycsengő berendezését, évi jókarban tartását elvállaljuk.

Koncz József

csipke és szövet függönyök kifogástalanul tisztítatnak.

Fűzőlet és gyár:
Arany János-utca 10. sz.

Alapított 1903. Telefon 701.
Fióküzlelek: Batthyányi-utca 2. és Vár-utca 3. szám. (Zenede udvar.)

LINOLEUM **Haas Lipót** Nagy választék
ÁRUHÁZ Piac-u. 49. Telefon 644. esőköpenyekben

A szalag királynál

szallag, csipke, kesztyű, ridikül, arcfátyol, harisnya és párisi ujdonságokból állandó nagy raktár

Vida Miklós

nődivatáruházában, Városháza épület.

Sélyei József

Telefon 8-58 Debreczen Telefon 8-58

Műhely és felvételi üzlet: Péterfia-utca 42-44. sz. alatt.

Katonai és polgári szabó

Készít mérték utáni megrendeléseket a legjobb bel- és külföldi szövetekből, legújabb divat szerint — a legjutányosabb árak mellett.

Kérjünk mindenütt

Ebesszéli

üditő ártézi forrásvizet

?

Tisztán és szénsavval telítve. Természetes hőforrás. Megrendelhető

Barna-u. 1. szám Telefon 216. sz.

A magyar szabadalmazott lópatkógyár r.-t. gépjavitó és szerszámkészítő ipartelepe

vizvezetési, csatornázási és közp. fűtési

osztálylyal bővített ki. — Minden e szakmához szükséges berendezési cikkekből nagyválasztéku raktárt tart.

Sándor Ármin

óra, ékszer, ezüst és drágakő raktára
Debreczen, Placz-utca 41. szám.

Eddig nem létezett olcsó árak!

Prelovsky András

elsőrangú katonai és polgári szabó üzlete, bel- és külföldi szövetek, valamint hadifelszerelési cikkek nagy raktára. M. kir. államvasutak szállítója.

Debreczen, Róssuth-u. 3.

Elvállal a legújabb szabású és a legnagyobb igényeket is kielégítő katonai-, vasuti- és sport-egyenruhák, polgári öltönyök, valamint magyar disz- és viselőruhák; papi reverendák, palástok, fővegek stb. a legjutányosabb árak mellett el-
készítését. Gyászöltönyöket, valamint vidéki megrendeléseket a :: legrövidebb idő alatt készít. ::

Fazekas Imre

villamos világítás és erőátviteli
vállalata

Piacz-utca 77. sz.

■ Telefon-szám 567. ■

Szép munkáért, :-:
versenyképességért
számos legnagyobb
:-: kitüntetés! :-:

menyasszonyi : ékszerek : ezüstneműek

legnagyobb
választékban

bámulatos olcsó árakon

Löfkovits Arthur és Társa

Magyarország legnagyobb
órász és ékszerész üzletében.

**Fennáll:
30 év óta!**

Simonffy-utca
55. szám.

Ruhafestő

Széchényi-utca
6. szám.

Gőzmosó.

Wacha Róbert Debreczen.

Telefon 840. Telefon 840.

Vidéki megkeresések és megbízások
a főüzletbe:

Simonffy-u. 55. sz. Intézendők.

Ágytoll-tisztító.

Varga-utca
35. szám.

**Vegy-
tisztító.**

Verbőczy-utca
14. szám.

Előfizetési árak egész évre:

Helyben . . . 5 korona

Vidéken . . . 6 korona

Egyes szám ára 10 fillér

VASÁRNAP

Szerkesztőség és kiadóhivatal

Debreczen, Kossuth-
utca 8. szám alatt.

Telefon 505. szám.

Politikai-irodalmi-társadalmi-és-közgazdasági-hetilap

ROSSZ OMEN

IRTA SZIGETHY GYULA

A félhivatalosok világgá kürtölik már, hogy a katonai büntető perrendtartásra vonatkozó megegyezés meg van; ez alatt a megegyezés alatt mindenki csak egyet érthet: hogy az osztrák néppel egyakaraton van a magyar. Mi magyarok azonban jól tudjuk, hogy reánk nézve ez a megegyezés azt jelenti, hogy a bécsi akaratot velünk szemben érvényesítik: felemelik a hadsereg létszámát, megterhelnek bennünket még több teherrel és ezért cserébe; — óh ne vess világ — jogunk lesz még arra is, hogy véreink az osztrák katonatisztekkel alakított bíróság előtt magyarul védekezhessenek. Hogy nyakunkba fogják-e rakni mindezeket a terheket, nagy kérdéssé vált; és pedig azért, mert a függetlenségi párt oly erővel és elszántsággal lépett fel, mely ha el nem lankad, megfogja hiusítani a mindenre kész munkapárt szándékát.

Rossz omen a munkapártra, hogy a függetlenségi párt épen a 13 szentünk városában, Aradon bontott zászlót; azon az Aradon, ahová ma már zarándok utra jár a nemzet és ahol valamikor, amikor még Kossuth Ferenc is 48-as párti volt, — szívvél-lélekkel ő jelentette ki, hogy: — „majd ha a Habsburgok odamennek a 13 szent sirjához s azt megkoszorúzzák, akkor megbocsátani lehet, de feledni nem!” Igaz, hogy azóta Kossuth Ferenc nagyon közel jutott a munkapárthoz, de nem vezére többé a 48-as pártnak és ha még egyszer nemzeti küzdelemre kerül a sor, nem lesz alkalma senkinek a 48-as párt vezérének az aszpikhoz hasonlítani. A 48-as párt mostani vezérének, Justh Gyulának van gerince, nem reszket a hatalomért és amikor Aradon zászlót bontott, megújulni láttuk a 48-as időket. Csakhogy szebb formában! Mert akkor a felszabadított jobbágyságot a kenyér utáni vágy hajtotta a hazáért küzdők táborába, ma pedig az intelligens, értelmes munkások vörös csokrukat, — mellyel eddig tüntettek a haza ellen, — nemzeti szallaggal vonták körül. Nem kenyérért, hanem jogért küzdenek. Jogot a népnek! kiáltják ők, hogy ezzel a joggal megvédhessék nemzetünket, kicsavarják a parlamentet a bécsiek kezéből és megtegyék a nemzet törvényhozó szentélyévé. Mert most nem egyéb, mint eszköz a mi parlamentünk; eszköz arra, hogy törvényes formában lehessen a nemzet ellen kormányozni.

A hatalom már egyszer azt hitte, hogy Aradon elföldelte a magyar szabadságot, pedig a bitófákkal csak a magyar szabadság fáját ültette el; azóta terebélyessé nőtt ez a fa: igaz, hogy gyümölcsöt még nem hozott a nemzetnek, talán ezt a talajt újabb vérrel kell áztatni és beoltani, hogy gyümölcs termővé váljék. A Justh pártot követő milliók lelkesedése nem hagy kételyt arra, hogy ha erre kerülne a sor: még tudna ez a nemzet áldozatot hozni; a kisteleki katolikus pap által megszentelt vörös zászló pedig biztosíték nekünk arra, hogy ha a küzdők ez alatt a zászló alatt vonulnának is harcba, azért szívükben, lelkükben egy szebb Magyarország képe lebegne. Aradon törték meg Tisza Kálmán híres uralmát, akinek fia mégis ugyanezen város nevében ül a parlamentben. A legutóbb megtartott függetlenségi gyűlés beigazolta azt, hogy Arad népe nem tántorodott meg és ha a mostani küzdelem sikerrel fog járni, az általános választói jog alapján választott parlamentben: már Aradot nem a választó jognak ez a kérlelhetetlen ellensége fogja képviselni.

A levegő terhes, viharral van tele, hazánk jövőjéért aggódó polgárság lelke mélyén keserűség honol. A pohár kezd megtelni. Érti mindenki, hogy valami rendkívülinek kell bekövetkezni, csodát várnak az emberek, mely megszabadítja a nemzet békóba kötött karjait; milliók álmodnak arról a szebb Magyarországról, melyben nemcsak kötelességei, hanem jogai is lesznek a népnek; annak a népnek, amely ma is véres verejtékével adózik az állam fenntartásáért. És hogy adója alapján szavazati joga nincs, ez csak azért van, mert adózási rendszerünk a közvetett adózásnak oly tág teret nyújtott. Mert például házbér-adó és fogyasztási adók címén ma is többel adóznak a milliók, mint a felső tizezrek; hisz ők a pezsgő után fizetnek ugyanannyit, mint a szegény ember a bora után; a baromfiak pedig nincsenek megadóva, hanem a marha és egyéb húst, — ami mindennapi táplálékát kápezi a szegény embernek, — adóval sújtja az állam. Így áll az igazság, hogy ha közvetlen adózási rendszerünk volna, akkor maga a házbéradó a mostani választási törvényünk keretén belül is milliókat juttatna joghoz.

Arad képviselője a multban lázas álmában akasztófát és golyót látott: a magyar nemzetnek ezek a

látottak a szabadság fáját jelentik s ez a fa Aradon lombosodott ki; talán a lázas álmok helyett nemzetünknek még ebben az évben gyümölcsöt fog hozni; meg fogja hozni az általános választói jogot és a milliók meg fogják teremteni az aradi szentek álmát, meg fogják teremteni az új Magyarországot.

Jegyzetek a választói jog kérdéséhez

Debreczen, május 6.

A Ma politikájának legégetőbb és legaktuálisabb kérdése: az általános választói jog megvalósítása. Röpköd a frázis szerte-széjjel és uton-utfélen halljuk emlegetni boldogboldogtalan szájából a nagy ígét: az általános választói jog! Pedig érdemes foglalkozni ezzel a témával: értve ezalatt az általános választói jog legközelebbi hatásának a vizsgálatát.

Hiszen az természetes és azon már régen túl vagyunk, vita tárgyát sem képezheti az az elv, hogy a természetes fejlődés folyamata a demokrácia mindjobban kialakulásához vezet. Felesleges tehát az általános választói jog megvalósítását történelmi alapokra támaszkodva követelni: még az okszerű belátás és a dolgok lényegének filozófiai vizsgálata nélkül is megállapíthatjuk, egyszerű felszínes vizsgálódással, hogy így kell ennek lenni: itt az idő, amikor a nép legszelebb rétegei is bekerülhetnek az alkotmány sáncái közé. Az általános választói jog ellenzői mégis támaszkodhatnak történelmi és filozófia alapokra, hogy elvüknek igazság-szint adhassanak. A világért sem akarjuk ezzel azt mondani, hogy ez a módszer lényegében és igazában az ő álláspontjukat támogathatná. De bizonyos az, hogy minden emberi dologban vannak fény- és árnypontok. Az igazságos szemlélődésnek az a célja, hogy úgy a fény-, mint az árnypontokat igaz megvilágításukban tárja elénk. Már most tagadhatatlan, hogy a demokráciának is vannak hibái. A történelem és a filozófia megmutatja ezeket.

Ne vezessen azonban bennünket pesszimizmus: hisz' akkor elkedvetlenedhetünk nemcsak a demokráciától, hanem magától élettől is. Nem kell meggyőződésünknek még optimista, boldog és hülye mosolyá sem változni. Maradjunk a középuton és állapítsuk meg tárgyilagosan az igazságot; ez pedig természetes, hogy általános választói jog és a demokrácia nagy kérdésében is csak eredő, amelyet az ellene és mellette szóló érvekből kapunk. És ez az eredő a nemzet, az emberiség boldogsága felé hajlik. Eddig van. És ez éppen elég. A tökéletesség olyan ábrándkép, amely után hiába is futunk. A tökéletességet soha semmiben: és így a demokrácia nagy kérdésében sem fogjuk elérni.

Aztán meg be kell vallanunk őszintén: van-e olyan rossz emberi intézmény, amely jó ne lehetne és megfordítva? Minden csak a körülményektől függ. A Cleon-féle demokráciát próbáljuk csak a Nagy Lajos vagy Mátyás király tyránizmusával, — mert hisz' lényegükben azok voltak — összehasonlítani! A nemes, nagy tyranus, egyeduralkodó, vagy nevezzük bárminek: nagy dolgokat és boldogságot teremthet — és a legszebb demokrácia is lealacsonyodhatik cleoni kezekben. Jól meg kell ezeket jegyeznünk, ha az általános választói jog ellen akarunk érvelni. Most szép, jó és célra-vezető eszme, a haladás nagy követelménye: harcolni kell tehát érte minden embernyi embernek!

A tenger beszél*

Irta Reiner Mária Rilke

Lelkem tengerének dúló viharában,
Állsz sápadtan, mint remegő hajós . . .
Kétségbeesetten, szenvedőn. Ha jós
Szemmel nézem a jövőt,
A bús, titokzatos szárnycsapással jövőt:
Félek, hogy eltemet a fellázadt tenger,
Lelkemnek viharja . . .
Eltemet téged, a szegényt, a gyöngét:
Sivár, nagy tengernek az egyetlen gyöngyét.
És aztán örökre vége lesz mindennek,
A hullámok ismét nyugovóra mennek:
Lelkem hullámai: a vágyak, az álmok,
Amiket viharrá korbácsolt az álnok,
Ólomsúllyal reám nehezedeő végzet,
Amikor már végre mindkettőnkkel végzett . . .

Botor, büszke lelkem, te zúgó nagy tenger,
Viharodnak ellenállni nem mer,
Szegény, gyöngé, törekeny teremtés.

Mindenségem, éltel: a tengerre mentél.
Nappényt, boldogságot, álmokat teremtél
Lelkem, fojtó, sötét ködében . . .
Nem gondoltad, mily rettentő a lelkem viharja
És a tenger gonosz, démoni karja
Száz halálba, mély örvénybe sodor . . .
Óh, én esztelen, óh, én bolond — botor!
Magam sodorlak az örvény felé,
Pedig szívem-lelkem majd megszakad belé,
És nőttön-nőnek a hullámhegyek . . .
Istenem, istenem, hát mitévő legyek?!
Lecsendesíteni hiába akarom
Háborgó lelkemet.
Hát van égi, vagy földi hatalom,
Megzabolázni ily rettentő nagy vihart?!

És te állsz sápadt-remegőn lelkem viharjában.
Észbontón játszik hajaddal a szellő,
Gúnyosan nevet füledbe száz sellő:
Kárhózatosan vádolnak, kacagnak . . .
Miért szerettél engem?
Miért tetted ki magad ily szörnyű haragnak . . .

A partok meg szépen el-elmoradnak
Könnybe lábadt szép szemed elöl . . .
Roskadozol már ily borzasztó vészben,
Óh, dehogy is bízol már a józan észben.
Síró panaszkod az éghez hiába is fordul; —
Hiszen a zord tenger bömbölve rád mordúl:
Enyém vagy, enyém vagy . . . Örökre, örökre . . .

Silvester

* A nagy német író egyik legújabb gyönyörű versének az eredeti fordítása.

Megszentelte a vörös zászlót

a kisteleki katolikus pap. Azt hisszük, hogy sokan követnék a példáját; hiszen a magyar papok szeretik a népet. Haj, de mikor Róma olyan messze van, hiába vezet minden utoda . . .

AZ ELNÉMULT HARANGOK

(Mikor a lévita a magyarság apostola az oláhok között...)

Szomoruan lesz egyre aktuálisabb az elnémult harangok témája. Pusztulunk, veszünk napról-napra. Magyar vérceppeinket magába issza az oláh tenger, amely fenyegetőleg vesz körül lenn, az erdélyi vidéken. Busan kongnak a falvak református templomának a harangjai. És a régi kőtemplomok kövéből nap-nap után leválik egy-egy darab. Mert össze van forrva a magyarság sorsa, a magyar reformátusságéval amott az erdélyi végeken. Az oláh tenger pedig egyre fenyegetőbben veszi körül távoli testvéreinket. Elfelejtik nyelvöket, vallásukat — és eloláhosodnak. Mi pedig ölbetett kezekkel ülünk idehaza és azt hisszük, hogy nincs szükség segítségre. Megérdemeljük sorsunkat: keserűség tölti el minden magyar ember szívét és könny szökik a szemébe, ha ezekre az állapotokra gondol . . .

Mindezt pedig az juttatta az eszembe, hogy a véletlen összehozott egy nagyon szegény, kopott külsejű emberrel, aki könyöradományokat gyűjtött Debreczen városában az ördögkúti református egyház javára. Szegény ember: egy személyben papja, tanítója és kántora kiseded egyházának, amely valami 140 református magyar lelket számlál. Ez a szegény kopott ember, az ördögkúti lévita végig kilincselte egyháza érdekében az egész Debreczent, — miniszteri engedéllyel természetesen. Ezt legalább sikerült kieszközölnie. Megnéztem gyűjtésének az eredményét és megdöbbentem: a hatalmas debreczeni református egyház, a kálvinista Róma református egyháza 5, azaz öt koronával járult hozzá véreink megmentéséhez . . . Szomorubban beszélnek a lévita könyvébe jegyezett adatok mindennél.

Beszédbe ereszkedtem a lévitával. Megsajnáltam kopott ruhájáért, amely alatt rajongó, ideális szív dobog: nem restel koldulni egyházáért. Durva szalmakalapja okos főt fed, amely legjobban tudja, hogy hogyan kényi segíteni a magyarságon ott lenn, az erdélyi részeken: nem beszéddel, hanem tettel mutatta meg. Meglett, 30—32 éves embereket tanított meg magyarul, akik nem félig, hanem egészen oláhok voltak . . . Sok, sok ilyen tanítóra, sok ilyen apostolra volna szüksége a magyarságnak, hogy csak némileg is gátat vessen a pusztító oláh veszedelemnek: természetes, hogy ehhez még támogatás és áldozatkészség is kellene. De minálunk magyaroknál a részvétlenségbe, a közönyösségbe fulad be minden. Nem halljuk meg akármilyen panaszosan szólnak is a vészharangok. Nem halljuk meg, amíg mind-mind el nem némulnak . . .

A potyafráter

I. kép. A vasuton

A színhely a budapesti gyorsvonat egyik első osztályu kocsija. Potyási nagy garral száll be a zsufolt kocsiba, ahol természetesen nincs hely: mire Potyási és a kalauz között a következő párbeszéd folyik le.

Potyási: (fennen) Kalauz! Hol az ördögbe van már az a kalauz. No hát ez már mégis csak disznóság. Kalauz, adjon azonnal helyet!

Kalauz: (megjelenik) Bocsánatot kérek nagyságos ur, annyi helyem nincs, ahol egy szunyog elférne, zsufolva van az egész kocsi.

Potyási: (dühösen) Micsoda szemtelenség ez? Hát még tréfálni merészel velem, ahelyett hogy a kötelességét teljesítené? Adjon helyet, de tüstént: ne hagyja kétszer mondatni magának!

Kalauz: (alázatosan) De kérem szépen, nagyságos ur, tessék meggyőződni róla saját szemével, hogy igazságom van. Ha talán méltóztatnék egy második osztályu fülkében helyet parancsolni . . .

Potyási: (extázisban) No hát ez már mégis csak sok! Majd adok én magának meg az egész magyar királyi államvasutnak. Lesz itt hadd-el-hadd. Majd megtanítom én magukat keztyübe dudálni. Mit, hogy én még második osztályba szálljak: megőrült maga ember?! Ez már a botrányok legnagyobbika. Teszek róla, hogy többet ilyesmi ne forduljon elő.

Kalauz: (alázatosan) Ezer bocsánatot kérek méltóságos uram, nem akartam sérteni. De igazán nincs hely. No, de tetszik tudni kivétel azért van. Ha a méltóságos ur parancsolja . . .

Potyási: Csináljon azonnal helyet! Ez már beszéd, ezt már szeretem.

(A kalauz egy egész fülkét kiürít szép szóval és erőszakkal, ahol aztán Potyási fejedelmi kényelemmel helyezkedik el)

Kalauz: Tessék parancsolni méltóságos uram! (alázatosan eltávozik)

Potyási: (magában) Ha ez a bolond kalauz sejténé, hogy nekem még harmadik osztályra sincs jegyem . . . (Vetközni kezd)

II. kép. A szeparéban

A színhely egy előkelő mulató szeparéja. Pali és Potyási könnyűvérű nőcskék társaságában pezsgőznek. A nagy dáridó már meglehetősen a végefelé jár és Pali egy kicsit be van káfolva. Közben körülbelül ez a jelenet játszódik le:

Pali: Igazán nagyon . . . nagyon jól érzem magam . . . Hej, de nagy kópé is vagy . . . Tudod . . . tudod, hogy hol lehet jól mulatni. (Csettint a nyelvével) Ily fejedelmi ital és ilyen bájos hölgyek . . .

Egyik szépség: (a nyakába borul) Az egészségedre öregem!

Másik: (szintén megcsókolja) Sohse halunk meg . . .

Pali: (akadozva) Csak egyszer . . . de az még messze van . . . igen messze.

Potyási: (hidegen és előkelően issza a pezsgőt) Nagyon örülök kedves Palikám, hogy ilyen jól érzed magad. Azt mondanom sem kell, hogy reám nézve is milyen kellemes a társaságod . . . Elvégre örül az ember, ha annyi ostoba közül végre egy intelligens és jó fiu társaságában érezheti magát kellemesen . . .

Pali: (meghatva) Szervusz pajtás, hadd csókoljalak meg . . .

Potyási: De a hölgyeket egészen lefoglalod magadnak. Hiába, szerencséd van a nők körül . . .

Pali: Te meg a kártyában . . . Ma is elnyerted minden pénzemet . . .

Egyik szépség: (Potyásira borul) Csókoljon meg . . . Már nem haragszom . . .

Másik: Csak ne lennél olyan durva, hisz tudjuk mi, hogy jó fiu vagy . . .

Potyási: (odasug) Van pénze, én mondom nektek, ne hagyjátok magatokat bolonddá tenni . . .

A szépségek: (hidegen visszavonulnak)

Pali: Hát hűtlenek akartatok lenni . . .

Potyási: (csenget)

Pincér: (mély hajlongások között megjelenik)

Potyási: Fizetni! A nagyságos ur fizetni akar (Palira mutat)

Pali: (fizet és az egyik szépség karján eltávozik)

Potyási: (a másik szépséget csipi fel) Remélem, hálás leszel hozzám, hogy megösmertettelek evvel a Palival . . . Légy nyugodt, a költségeket viseli!

III. kép. A színházban

A színhely egy elsőrangú színház nézőtere, majd folyosója. Potyási éppen ott terpeszkedik egy kényelmes földszinti ülésen, az első sorokban. Mutatja, hogy rémmódon unatkozik, mellette barátja, egy szintén potyajegyes Ujságíró ül. Közben így szórakoznak:

Potyási: Na hát kérlek, ez abszurdum. Ugyan kedves Ernőcském, hát mond meg, ha ennek az igazgatónak volna annyi esze, mint egy jobb fajta pudli kutyának, akkor nem venne elő ilyen darabot. Darab? Hát ez darab? Ezeknek a szánalmas hülyeségeknek a sorozata. Igazán már nagyon a fejünkre nőtt ez a színház . . .

Ujságíró: Hát bizony-bizony kérlek, ez már egy kicsit kopott

Telefon:

5-40.

„MERCUR“

összes rendszerű írógépek műszaki vállalat (Debreczen, Telefon: Arany János-utca 2. szám. (Specialis javító-műhely.) 5-40.

Gabelsberger rendszerű gyors és gépirászati szakiskola — „Adler“ teljesen látható írásu írógép kizárólagos képviselő Hajdu, Szabolcs, Szatmár és Szilágy-vármegyékre. — Copying Office gépiró másoló és sokszorosítási iroda. — Magyar gyártmányu írógép-szalagok. Főraktár hat vármegyére.

dolog. De tudod, színházunk nivója — úgy mondják — megköveteli, hogy a klasszikusokkal is foglalkozzunk. Különbén én teljesen meg tudom érteni a fölháborodásodat!

Potyási: De Ernő kérlek, ez az előadás, ez az előadás. Hát kérlek szépen, ez egy tökéletesen elkészített botrány! Az isten szerelméért nézd már, hogy játszik ez az Ella! Na hát kérlek szépen, már engedj meg, nem tudom, hogyan engedhetünk meg ilyeneket. Igazán nem tudom. Nagyon fejünkre nőtt már ez a színház! No, de majd teszünk róla. (Olyan hangon beszél, hogy többen püsszegni kezdenek) Kérlek szépen, képtelen vagyok végignézni ezt az előadást, légy szíves kísérelj a szinpadra (felkelnek)

Ujságíró: Kérlek, ezer örömmel!

(Éppen a folyosón mennek, amint jön szemben az igazgató)

Potyási: Ahá! Alázatos szolgája kedves igazgató ur, jó hogy találom! Éppen gratulálni akartam önnek a mai pompás előadásért. Brávó, brávó! Elő a klasszikusokkal és ilyen mintaszerű előadásban! Majd gondoskodni fogunk róla, hogy igazgató ur működését elismerés koronázza . . .

Igazgató: (meghatva köszöni meg az elismerést) Köszönöm fiam, köszönöm . . . Gyertek el fiuk hozzám vacsorára!

— Függöny —

Heroida

Irta Drumár János

(A Dardanellák sziklapartja. Kora reggel. Csillapodó tengervihar. A zátonyok között Leander hulláját ringatja a hullám. Hero öltönyét tépi és merészen szökdécsel át a zátonyokon, hogy megközelítse a tetemet. Egy heves hullámár a szirtre löki a hullát. Hero reáborul)

— Hihessem-e, hogy örökre lezárult e szem, melynek tekintete engem keresett?! . . . Hihessem-e, hogy lehanyatlott a két erős kar, melyeket vágyva nyújtott felém?! . . . Hihessem-e, hogy elnémult az ajk, melyről oly édes zengéssel vált le nevem?! . . .

(Az apály megindul. A szirt kezd kiemelkedni; a hullám csak a hullá lehanyatlott fejének fürtjeit mossa)

— Nem hallok hangomat, én Leanderem? Hangomat, melynek hívására keresztüljöttél a nagy temetőn! Nem érzed közeletem, melyért elcsérélted ifju életedet? Nem érzed, hogy szemedbe akarok nézni, csókodba akarok fulni?

(Abydus felől felragyog a nap. Egy sugárkéve az ázott hullát csillagává teszi)

— És nincs ereje szózatomnak, hogy visszahívjon téged a setét, a komor, a kietlen Orkusból?

— . . . Nem setét . . . és nem komor . . . és nem kietlen az, ahol járok. Lehoztam édes arcodat magammal s attól sugárzóvá lőnek a csendnek árnyai. Bekiáltottam édes nevedet a Hades kapui alá és gyönyörteljes harmonia felel vissza. Egy könnyet olték a Lethe lassu futásába és el nem muló emlékezést iszom vizéből. Jó itt lennem, mert veled vagyok.

— Óh, jaj nekem, itthagytottnak! Miképp viseljem el szerelmünket *egymagam*, a mi kettőnknek is elviselhetlenül nagy vala.

— Nem, óh Hero! Ne áltasd magad! Az a Hero, aki szeretett engem, az itt van vélem. Az a Hero, aki most benned vonaglik — az árulóm volt.

— Leander! Én drága Leanderem! Mily szörnyű üzenet érkezik hozzám elköltözött lelkedtől. Azt mondod-e, hogy nem híven szerettelek?

— Adják az Istenek, hogy szerelmedet okozd könnyeidért. Ne tudd meg soha, hogy nem szíved az, a mi zokogni késztet, hanem a feltámadó lelkiismeret szava.

— Homályossá lőn előttem Thoebos arca és ijesztő chaossá lágy szavad! Beszélj, beszélj Leander — miért üzensz ily rettentő vádakot?

— Akit Thamatos kérlelhetlen karja ölelt a sirba —

annak szavát többé meg nem érti földi hallás. Nem én szólok hozzád óh Hero, hanem a néma vád, amit hallgató ajkaimról olvasol. Ha lenne vágyam visszatérni a földre, azért történnék, hogy letörüljem hullámról a halálvergődés szemrehányását, nehogy rémitse szelid nézésedet.

— A megengesztelt erynnákra s a nyomukban vándorló irtalmakra kérlek Leander — add okát a vádnak, mely szörnyűségesen mered elém!

— Magas szirtre kell lépnie, aki messzire akar látni. Lépj ki magadból s nézd végig ezt a szép regét, melyet én tovább álmodom. Nézd végig messziről, hogy lehunyhasd szemed, mikor az árulás küszöbéhez érsz.

— Megszüntem-e valaha is megújítani e csodás történetet? Füstetlenül lobogott Hestia tiszta oltártüze, ápoltatván tisztán őrzött kezeim által. Es jött az ünnepély, melyen megismerem Leandert és az oltártűz szintelen lángjába piros lobogás vegyült és tisztán őrzött kezem remegve intett a tulsó partra, hívást küldve a többé nem felelhetőnek.

— Leander pedig bevárta, míg Helios a tengerbe hanyatlik, bevárta, míg Thalassa mély feketeséggel felelt az aláragyogó csillagfénylésre és mikor oly fekete lőn a levegő, mint maga a feneketlen mélység, akkor Leander belevetette magát a habokba és megviaskodva a partok ólálkodó örvényeivel — lihegve sietett a hívó kéz felé . . .

— Hero pedig elárulva a szent oltárra letett rettenetes fogadalmat, megközelítve az örök időktől égő és az idők végtelenségéig őrzendő tüzet — lyd gyantát és ereklyéül őrzött myrtuskoszorút halmozott a zsarátnokra, hogy a vérszinbe borult láng a menyböltig csapott fel, mintha a Zenith gyult volna ki és a magasba-viharzó lángoszlopon meggyújtva a szövétneket, szerelemittas maenadeként rohant le a tengerparhoz, hogy a fáklya lobogásával jelöljön irányt a habokkal küzködőnek . . .

— Leander pedig, elzárván szívét övéinek siró marasztalása elől, elfedvén látását az utánaszakadó boldogtalanság képe e'öl — nem érzett s nem látott mást, mint a tulpartról imbolygó fáklyaláng hevét és fényét. Feledte, hogy végtelenebb mélység rejtőzik alatta, mint a minő felette tátong. Feledte borzalmaait a Hekatejárta éjnek s a fondorlattal-teli oceánnak. Nem érzett mást, nem tudott mást, mint azt a biztató fénylést, melyet a gátját-szakította epedés gyújtott ki ott a másik tengerparton . . .

— Hero pedig belekacagott a viharba, a mi felforgatta az oceánt s magával ragagta a szüzességi eskü szavait. Kacagott az égre, melynek feketeségét szétszórta a kigyult Hestiaoltár — és kacagott a hánykolódó tengerbe, mely önmagátói akart megszabadulni. És máskor imára emelkedő karjait most magasra nyújtotta, hogy a megcsóvált fáklya tüze túlerje az egymásranyargalt hullámok tornyait . . .

— Amikor pedig legyőzve volt a borzalmas küzdelem és a tengerrel viaskodónak szomjuhozó nézése már a fehér öltöny röpködő hullámzását is kivehette — akkor egyszerre elhamvad a vezető láng és éles szirtek fogadták a lihegve-lihegőt — fekete, éles, könyörtelen szirtek, melyeken halálra vérezett az epedve közeledő . . .

— Áté gyilkos keze volt az, mely kioltá a fáklyát.

— De a te kezéd őrizte azt.

— Áté lehellete fagyasztotta el a lángot.

— De a te lelkednekkellett volna szítania azt.

— Áté és Tisyphoné kigyóinak sziszegése s a haragvó elemek irigysége lohasztá le a tüzet.

— És nem volt erőd, óh Hero, lépni fátyolodat, nem volt erőd az izzó parázshoz szoritani övedet, hogy megmentsd kedvesedet! De ne sirj, óh Hero, én szépeket álmodom felőled és öved — az nem lett kormos.

— Óh, Leander! Szavamat elfojtja a sirás . . .

— Ne sirj, óh Hero, mondom, ne sirj! Mert könnyeid megáztatják fáklyádat és nem adhatsz majd jelt az utánamjövőnek!

Debrecen legelőkelőbb
mulatóhelye az

Erdélyi Borozó

(Hunyady-u. 22. sz. a vasutmentén.)

==== Egész éjjel meleg konyha. ====

Női kiszolgálás.

Tulajdonos: **Kálmán Lajos.**

Vasárnapi versek

Májusi vörös virágok

Telis-tele szórva sok piros virággal,
Köszöntött be ez a csodás május hónap . . .
Ki tudja még ma, vajjon mi lesz holnap:
Mi fog történni e tunya világgal?

Minden oly rejtelmes, vészterhes, borongó . . .
Le volt nyugözve millió erős kar:
Most megmozdul és mind egyet akar.
Zúg a vészharang, a sejtelmesen kongó.

Csodálatos május, szülsz újabb csodákat?
Rügyet fakasztasz, de virágod nem fehér . . .
Csodálatos erőd egy orkánnal felér,
Tépett piros virággal szórod be a fákat.

Rügyfakasztó, újhitó májusok során,
Vajjon mit is hoz a közel a jövő . . .
A lassu, nehéz szárnyacsapással jövő:
Csodákat szül nagy harcok torán.

Megmozdult a tenger, megmozdult a nép,
Szent lázban ég és jogot követel.
Ki tudja, hogy vakon mit követ el,
Ha a májusi harcok terére lép?

Hatalmas nép, te morajló nagy tenger:
Ha viharrá vadulna haragod . . .
Ha felkorbácsolódna minden vércsöpp tagod,
Mikor katona lesz minden ember . . .

Piros lenne az ég, a sok hulló tüztől,
Lángcsóvák gyúlnának a ragyogó éjben:
És tüzek, nagy tüzek mindenki szívében . . .
Nép, vajjon tudnád miért küzdöl?

Vörös májusban sok vörösvirág . . .
Ujabb, szebb lehet egy emberöltő:
Jöjj hát piros virágdíszű öltő,
Gyönyörű májusi piros világ!

— Volt —

A VILLAMOS VASUT BOTRÁNYAI

**Ki van szolgáltatva a város
a villamos vasutársaságnak!**

A „Vasárnap“ volt a legelső, ahol nyilvánosságra kerültek a villamos vasut botrányoknak nevezhető szabálytalanságai. Nem dicsősége, hanem valósággal megbélyegző szégyenfoltja lesz hova-tova városunknak ez a „nagy reményekre“ jogosító vállalata. A villamos vasut ügyének rendezése égetően sürgős kérdéssé lesz, mert hiszen lehetetlen már tovább tünnünk az ilyen botrányos állapotokat. Legujabban csak három dologra akarjuk felhívni a közönség és az illetékes faktorok figyelmét; hogyan játszotta ki az új vasut-vállalat a szabályrendeletet, a közönséget és saját alkalmazottait.

Kezdjük mindjárt a szabályrendeletnél. Rostás István rendőrfőkapitány készítetett egy új szabályrendeletet, amelynek 101 szakaszában van lefektetve a vasut és a közönség kölcsönös kötelezettsége. Kiterjedt ez a szabályrendelet a közbiztonságra, menetrendre, az alkalmazottak és a közön-

ség viselkedésére. Természetes, hogy a nemes villamos vasutársaságnak nem tetszett a szabályrendelet. Kézzelel-lábbal rugkapálódzott ellene, úgy hogy most a szabályrendeletet a jog- és pénzügyi bizottság visszaadta a tanácsnak: kérve, hogy keressen a tanács valami megoldást a szabályrendelet ügyében a társasággal. A legszomorubb az egész dologban, hogy teljesen ki van a város közönsége szolgáltatva a társaság önkényének. Jóformán mit sem tehetünk már ellene. Pedig világos, hogyha tisztességgel és becsülettel akarná szolgálni az új vállalat a város közönségét, akkor nem zárkozna el a szabályrendelet életbeléptetésétől. De mert továbbra is fenn akarja tartani ezeket a botrányos állapotokat, azért ellenzi töletelhetőleg az új és okos szabályrendelet életbeléptetését.

Ilyen körülmények között fennáll aztán az a visszás helyzet, hogy a rendőrség nem tehet eleget a közbiztonság érdekében legegyszerűbb köteletségének sem: amiért nem lehet a rendőrséget okoini. Teljesen kivagyunk így szolgáltatva a társaság önkényének és még csak a szavunkat sem emelhetjük fel ebben a dologban. Különösen a rendőrségnek nehéz a helyzete, amely összetett kezekkel kénytelen nézni a vasutársaság nap-nap után megújuló botrányait, amelyekkel úgy a közbiztonságot, mint a közönség legeminebb érdekeit veszélyezteti állandóan.

De mindezekről nem is szólva, tessék csak elgondolkozni azon, hogy csapta be ez az új vállalat a közönséget. A nagyerdei forgalmat egy csapással tönkretették. Menetrendről természetesen egyáltalában szó sincs. Csak úgy, az istennevében járnak a kocsik össze-vissza. Megtörténik, hogy a legforgalmasabb helyeken 10—15 percig hiába várja az ember a villamost. Így aztán nincs mód arra sem, hogy a kocsik túlszűfoltóságát megakadályozzák, ha ugyan volna ilyesmi az eszük ágában. Dehogyan is van! A közönség érdeke: az mellékes, — fő az üzleti haszon. Azt nem meri megpróbálni a nemes társaság, hogy a közönség érdekeit a vállalatával egynek tekintse és összhangzásba hozza. Tessék csak tisztességes menetrenddel sűrűbb járatokat létesíteni. De hisz akkor nem volna villamos az új villamos mert megfelelné céljának és rendeltetésének.

Ékesen jellemző az új vállalatra, hogy hogyan bánik alkalmazottaival. Nem elégedett meg azzal, hogy becsapta új alkalmazottait; hogy az amugy is silány éhbérüket a szégyenletesen is szégyenletesebbre szállította le: hanem a régi alkalmazottakat, akiknek nem tudott, vagy nem akart foglalkozást adni, a legvérlázítóbb módon játszotta ki: az őket megillető jogaikból. Ezek a szegény, nagyrésztben családos emberek most kenyérenélkül állanak és csak törvényes uton szerezhetnek maguknak elégtételt. Be is perelték már közülök többen a vasutársaságot. Azt hisszük, mindezekhez pedig nem kell kommentár!

Vége a szerelemnek

Irta Pygmalion

(A szín egy finom izléssel butorozott buidoir. — Gyöngé ibolyaillat és valami természetes kedvesség árad ki a szoba levegőjéből: ahol a színek harmónikus képpé folynak össze. Középen asztal, mellette kerevet és székek. A rózsaszínű lámpa díszkrét fényel vonja be a kis szobát. Az asztalon duruzsol számovár, az Asszony és a Férfi bizalmas közelségben ülnek egymás mellett és mélyen hallgatnak. Végre a Férfi törli meg a csendet)

Férfi: Már annyira sem érdemesit, hogy feleljen? Hát már olyan közömbös lettem magának . . . Hát mondja, valja be őszintén. Így ni: nézzen a szemem közé. Adja ide a kezét . . .

Asszony: (Fáradtan hagyja rá)

Férfi: És most feleljen: igazán, becsületesen; úgy, ahogy én kérdezem: szeret még? Vagy közömbös vagyok már magának; talán meg is utált már . . .

Asszony (ingerülten): Eh, hallottam ezt már eleget. Mindég ez az unalmas faggatás, ez az unalmas beszéd. Ugyan kérem, legyen olyan jó és hagyja már ezeket abba. Hogy szeretem-e? Magam sem

tudom. Szerettem, szerettem nagyon, — valamikor . . . Most már nem vagyok tisztába magammal. Igazán nem is tartom érdemesnek, hogy a szívembe nézzek. Magának pedig, remélem, nem lehet panaszra oka. Szerettem, szerettem nagyon, — valamikor. És odaadtam magának a festemet-lelkemet.

Férfi: Boldoggá tett. Megérdemelné, hogy örökre hálás legyek érte. De lássa, olyan különös az ember. Mindent akarna. Én is egészen szeretném birni magát, egészen és örökre. Azt hittem, hogy így lesz, amikor legelőször hajtotta fejcskékjét a vállamra.

Asszony: Lehet, hogy én is azt hittem. Vagy talán nem is gondolkoztam akkor semmiről. Behunytam a szemem. Most már számom-bánom bűnömöt.

Férfi (vontatottan): Hát még ez is! Megbánta, hogy szeretett? Sajnálja, hogy boldoggá tett: pedig ezerszeresen visszafizettem már boldogságomat a pokol minden gyötrelmeivel, amikor így kinez . . .

Asszony: Én is. Ezerszeresen.

Férfi: Hiszen maga sohasem volt egészen boldog a karjaim között . . .

Asszony: Lehet. Igaza van. Hát csak gondolja el: férjem és gyermekem van. Sohasem lett volna szabad magára gondolnom. De szeretett. Szeretett és elszédített. Én pedig ostoba voltam és behunytam szemem. Most itt a büntetés . . .

Férfi: Okos volt. Megbánni egy szép bünt boldogság. És a mi bűnünk szép volt: szerettük egymást. De bánni azt egy hosszú életen keresztül, hogy nem volt bátorság bennem a vágyva-vágyott, sóvárgott bünt elkövetni: a poklok kinja.

Asszony: Szóval így is, úgy is baj. Most már legalább tisztán látok . . .

Férfi: Csak gondolja. Maga nem látja, mert nem láthatja tisztán, hogy a boldogság: a boldogságutáni vágyakozásban, epedésben lakozik. Amikor elértünk valamit: szerteszét foszlik minden álmunk. Látja, maga okosan cselekedett. Én voltam ostoba. Igen én, aki tudta mindezeket, kinyújtottam a kezem magáért. Nincs mit a szemére hánynom. Döre, vak voltam. Azt hittem, hogy maga kivétel, hogy maga nem olyan, mint a többi asszony. Ostobaságomban arról álmodtam, hogy a mi boldogságunk nem lesz emberi. Olyan lesz, mint az olimpusi isteneké. És leszakítottam magát. Oh én botor bolond. Egy pillanatra, egy perc, egy hét, vagy talán egy hónap boldogságáért eljártam örök üdvömet: a maga szerelmét. Most ébredtem csak a rettenetes valóságra. De már késő. Ami elmúlt, nem jön vissza többé. Ha nem tettem volna meg; ha csak a lelkét tartottam volna meg, én lennék a világ legboldogabb embere, mert olyan után vágyakozhatnék, ami elérhetetlen, aminek az elérhetését megtiltánom magamnak . . . Látja, akármilyen bölcs is az ember az életben, mikor a maga boldogságáról van szó: megfélekedezik a bölcsességéről . . .

Asszony: Jól tette, hogy megfélekedezett.

Férfi: Jól tettem? (Észreveszi, hogy az Asszonyt meggyőzte, most már odaadó lenne és szeretné, ha forrón megcsókolhatná)

Asszony: Nagyon jól tette. Én akkor boldog voltam . . .

Férfi: Az elébb megtagadta: én nagyon jól tudom, hogy sohasem volt boldog.

Asszony: Megérdemlem, hogy most már maga legyen hozzám kegyetlen.

Férfi: (Hozzáhajol, majd az ölébe vonja és forró, suttogó hangon kérdezi: szeret? Aztán egy hosszú csókba olvadnak össze)

Asszony: Csak most tudom, hogy szeretem, nagyon szeretem, szeretem . . .

Férfi: (felugrik, komoly, vontatott hangon) Hát mégis szeret? Gondolja meg, hogy nyugodt külső alatt is forrhat tenger indulat és sokszor a legforróbb vallomás csak arra jó, hogy meglássuk, milyen komoly indulatot kelthetünk fel vele. Lássa, most maga ebben a pillanatban szeret. Maga most asszony. Most itt az est, a diszkrét homály, az édes sötét, amikor minden vágy élő és minden sejtés titokzatos. De, ha majd reggelre ébred és nehéz lesz a feje, amikor elosonnak az éjszaka rémei és világos lesz a szobája és elébe jön a férje, a gyermeke . . .

Asszony: (összeborzad)

Férfi: Sajnálna, hogy szeretett . . . És én ezt nem akarom. Érti: nem akarom. Most csókoljon meg szépen, szelíden, harag nélkül és — jó éjszakát! Álmodjon az én nagy szeretetemről; én meghozom ezt az áldozatot is . . .

(Kimondhatatlan tisztelettel csókolja meg az Asszony kezét, aki hátraveti magát a kereveten. A Férfi még egy pillanatig küzd magával, aztán szinte elrohan. Az Asszony csukló zokogásba tör ki)

— Fügöny —

Csók

Szemem lezárom,
Csókodat várom
Alkonyóra.
Most szállhat nyugovóra,
A tikkadó nap valahol.
Itt van az ajka,
Halkan, mint dajka,
Ha mesét mond az apró-népnek,
Altató dalát tündérregének,
Halkan teszi rá ajkát
Szomjas ajkamra.
Semmit nem érzek,
Mintha igézet
Fűzne körül lágyon,
Mintha minden vágyam
Most születne és halna meg
Nyomban,
Szívem meg se dobban.
Távolí fenyők illata ér,

Irta Debreceny Lili

Szépségtől roskadt rózsalevél.
És a hosszú, édes,
Gyötrelmes, kéjes
Pillanat,
Ez maga a beteljesülés.
Az üdv, az éden,
Médő titkoknak zára,
Egyszerre leválva.
Reggeli harmat rózsalevélben
Ez a csók templomi szentség,
Áhítatos, nagy mennyei jóság,
Ez a csók: a láng, a hév,
Az örökkévalóság!
Szemem lezárom.
Ajkadat várom, egyre várom,
Pedig, ha könnyet-könyre
Hullatok is én,
Ez a csók, ilyen csók,
Soha, sohasem lesz az enyém!

A titok

Irta ifj. Kohányi Róbert

I.

A gyermek ott játszott az apja ölében. Ártatlan lelke nem értette meg a nagy csapást, mely pár nappal ezelőtt érte a kis családot mikor édesanyját ki vitték a temetőbe. A temetésen nem volt jelen. Az utolsó csókot akkor kapta édes anyjától, mikor még volt remény, hogy az orvosi tudomány megmenti az életnek, de azután egy hirtelen fordulat — és minden számítás meghiusult.

Csak mosolygott és nevetett, ha megkérdezték, hol van az anyuskája.

— Elbujt — mondotta — de én megkeresem.

És ment keresni.

Kertai Sándor, a fiatalon özvegyen maradt apa, hogy letette gyermekét az öléből, köny szökött a szemébe, de a másik pillanatban önkénytelenül is elmosolyogta magát, mikor a kis csöppség egyik szobából a másikba ment édes anyját keresni.

— Szegény gyermekem — mondotta Kertai mintegy önmagával beszélve — hiába keresed az elköltözötted, az már nem tér többet vissza.

A gyermek meghallotta a szavakat.

— Hát igazán nem jön többet vissza?

— Nem — volt a néma felelet.

— Óh a csunya, pedig azt hittem, hogy ismét csak tréfál, mint a nyáron tette, mikor Budapesten járt és másnap megtaláltam a szalonban.

Duzzogni kezdett, de hogy meglátta kedvenc cicáját, amint beugrott az ablakon, odaszaladt, felvette és addig ölelte, cirógatta, míg a macska megunt a nagy szeretetet és egy éles nyávogással ismét kiment az ablakon.

II.

Az óra tizenkettőt ütött. A gazdasszony jelentette, hogy már tálalva van. Az ebédlő asztalon három teríték volt, mint annak előtte. Kertai nem vette észre, csak a fiu tette figyelmessé.

— Apa, ki ül ma az anyuska helyén, talán ő jött vissza.

— Az anyuska helyén — ismételte Kertai egy szomorú tekintet vetve az asztalra — egy néni, aki téged szeretni fog.

— Egy néni — mondotta a gyermek — honnan jó és minek hívják?

— Annus néni, a te nevelőnő.

— Milyen furcsa — álmélkodott a fiu — anyuskát is így hívták és ő még sem volt néni, sem pediglen nevelőnő.

A kis fiu beszélt volna tovább, de e pillanatban megnyílt az ajtó és egy fiatal nő lépett be. Kissé elfogultan ment a házi gazda elé, mikor bemutatta magát.

— Kormos Anna vagyok, a nevelőnő.

— Örvendek — mondotta Kertai — foglaljon helyet, az ebéd kész van, csupán kegyedre vártunk. Köszönöm, hogy eljött.

mert így módfelett bosszantó. Tessék csak elképzelni: hibás a városi tisztviselők fizetésrendezésének a tervezete azért, mert véletlenül magasabb, mint az állami tisztviselők megfelelő fokozatai mellett megállapított fizetés. Most már aztán kifogása nincs a miniszteriumnak az ellen sem, hogy a városi tisztviselők jobban legyenek az államiaknál megfizetve: csak hogy ne nyiltan, hanem holmi pótlékok alakjában, amelyek nem baj, ha a nyugdíjba is beszámíttatnak. Ússe a kö! ezt az egész okoskodást. A város is úgy gondolja, hogy az okosabb enged és így valószínű, hogy a városi tisztviselők fizetésrendezése végre-valahára tető alá jut; mivel a város engedékenysége folytán, a magas miniszterium már előzetesen jóvá is hagyta a fizetésrendezést.

A derék kóristákra szép nap fog virradni: ősi szokás szerint jutalomjátékot kaptak a gavallér színigazgatótól. A debreczeni színház nemes karszemélyzete tehát erősen készül a nagy napra, amikor végre egy kis „rendkívüli“ pénzmaghoz jutnak. A muzsa derék közkatónái meg is érdemlik, hogy a színház közönsége legalább egy napot nekik szenteljen. És bizony-bizony a kóristának olyan nyomoruságos a fizetése, hogy reájuk legjobban ráillik a közmondás: éhenhalásra sok, megélhetésre kevés... Pedig ők szegények nagy-nagy ambícióval dolgoznak a művészetért. — Hogy milyen az ambíciójuk, azt csak akkor tudnánk igazán megérteni, ha fizetésükről is fogalmunk lenne. Igazán nyomoruságos éhbérért nyomorog a legtöbb kórista. Mit követeljük akkor a művészet közkatónáitól? Annyit azonban megtehetünk az érdekükben, hogy a jutalomjátékukra elmegyünk: hadd jussanak ahhoz az egy pár jól megerdemelt forinthez ezek a szegény kóristák!

A debreczeni tornaegyesület football szakosztálya a fejlődés és a haladás legszebb stádiumában van. Ezt bizonyítja a szakosztály legújabb ülésének munkaprogramja, ezt bizonyítják a hétről-hétre megújuló pompás mérkőzések, ahol a mi footballistáinkban igazán gyönyörűsége telik minden sportbarátnak. A szakosztály a debreczeni football sport jövőjét vélte — és nagyon helyesen — megalapozni akkor, amikor legutóbbi ülésén diszelnökének választotta meg Erdélyi Imre vezértitkárt, a városzerte ismert nagy sportbarátot. Bizton remélhetjük, hogy az ő nevével össze fog forni a debreczeni football-sport jövője. Debreczenben eddig nagyon elhanyagolt állapotban volt mindenféle sport, a football meg különösen. Szükség van tehát olyan küzdőkre, akik ernyedetlen munkássággal tudnak és akarnak is harcolni ezért a szép, testet-lelket nemesítő sportért. Az Erdélyi Imre neve, amelyet a küzdők zaslajukra irtak, garancia arra nézve, hogy munkásságuknak, törekvéseiknek meg lesz az eredménye. Ugyancsak ezen az ülésen választották meg Dinics Vidor titkárt kapitánynak, aki 12 év óta lelkes bajnoka a football sportnak és akinek nevéhez több egyesület dicsősége tündöklök. Az ő munkásságától is csak a legszebb eredményt várhatjuk; mert programja arról tanuskodik, hogy valóban képzett és széles látókörű, sokoldalú sportember.

A debreczeni nőtisztviselők nagyszabású majálist rendeznek május 21-én a nagyerdei Dobosban. Nemes és szép célt volna hivatva szolgálni ennek a majálistnak a jövedelme: ez képezné az első alapot a debreczeni nőtisztviselők egyesületének a felállításához. A „Vasárnap“ penditette meg legelőször a debreczeni nőtisztviselők szövetkezésének, összetartásának, egyesületbe való tömörülésének a szükségességét. Az elhintett magvak jó talajra találtak, a debreczeni nőtisztviselők mindent elkövetnek az egyesületük felállítása érdekében. Ezt a célt volna hivatva szolgálni a nőtisztviselők majálistja is. Természetes, hogy a legszelebb körü részvételre és pártfogásra volna szüksége a majálistnak, hogy a nőtisztviselők munkája eredménnyel járhasson. Különben a majálist önmagáért is méltó arra, hogy Debreczen közönsége pártfogásába fogadja. A nőtisztviselők majálistjára a jegyek már megválthatók az Antalfy József jegyirodájában.

Perényi József, szintársulatunk és a magyar színészet régi érdemes tagja ünnepli a jövő héten 35 éves jubileumát. Harmincöt év! Mindenütt nagyidő, hát még ezen a pályán. Pedig Perényit, az öreg Perényi Jóska-t nem törte meg az idő. Még ma is kiállhat versenyre sok nagy hírű és rossz tenoristával. Mert az öreg Perényi igazi, izigvrig művészember. A színpadon nőtt emberré, a színpadon fog meg is öregedni. Ha ugyan meg fog... Mert Perényi bátyánk 35 év múltán még fiatal ma is. A debreczeni közönség szeretettel ünnepli majd a magyar színészet veterán katonáját, aki a „Cigánybáró“ Barinkaiját fogja eljátszani jubileumán, mint régi parádés szerepét. Meg is érdemi az öreg Perényi ezt a szeretetet: ő még igazán a „régí gárdából“ való, azok közül, akik sokat, nagyon sokat tettek a magyar színészetért. — A debreczeni közönség tehát csak kis részét fogja leróni a hálájának, amikor az öreg Perényit szívvél-lélekkel ünnepli 35 éves színészkedésének eltelté alkalmából.

A szerkesztésért felelős: KÜRTHY NÁNDOR.

Szerkesztői üzenetek

I. Béla. „Emlékszel-e?“ közölhető, kedves kis alkotás; felkérjük, hogy prózai munkáival is keressen fel bennünket. — Csak röviden!

K. S. Bpest. „Virrasztás“ című költeménye nem közölhető. — Talán inkább más téren próbáljon szerencsét.

D—y L—i. A levelet és a verseket, meg egyebeket várjuk!

Nem közölhetők. Álom — Nászéjszakám előtt — Napfényes tájon... — Gondolatok — Emlékezem reád — Viszontlátás — A távból — Sójajok.

Sportbarát. A „Vasárnap“-ban megjelent érdekes elmefuttatás arról az önt is érdeklő sportkérdésről: Gyomlay György tollából való, akinek az „Uszásról“ szóló könyve most van a sajtó alatt.

Van tudomása arról!

hogy a legszebb női kosztümöket, ruhákat, bluzokat, aljakat és pongyolákat készít a raktáron
:: levő valódi angol kelméből mérték után ::

saját műhelyében

a legmagasabb igényeknek
megfelelően olcsón és gyorsan

Brüll Zsigmond Csapó-u. 19.

(Knol-ház. Zenedével szemben)

MEGNYILT!

**Reichman
Lipót**

uri nődivat és gyermekruha áruháza.

Piac-utca 85. sz.

Szabó kellékek, rövid diszaruk, blusok, pongyolák, selymek.

Alegdivatosabb dolgok olcsón kaphatók.

A „Royal“ szállodával szemben.
Egy tanuló felvétetik.

Mesés szép

Női kabátok, kosztümök, pongyolát, bluzt, angol aljat készen rendkívül nagy választékban, elsőrendű
:: munka és szabású vásárolható jutányos árban ::

Brüll Zsigmondnál
Csapó-u. 19. a zenedével szemben

Trnka Ferencz

Gép-, kazánkovács műhelye, ártézi kufurási vállalata,
itató vasvályu gyári raktára, Debreczen.

Telefon szám 576.

Telefon szám 576.

Vállal gazdasági gépek javítását, malmok és ipartelepek berendezését.

Ártézi és mély kutak furását.

Gazdasági községi kutszivattyuk szerelését. Eszterga, gyalu

**gőzmalmi hengerek köszörülését
és rovátkolását.**

Szegecselelnélküli vitzartányok készítését legujabb mód szerint.

Ajánlja gazdaközönségnek

**itató vasvályuit
eltört géprészek forrasztását**

Röltésgvetéssel díjtalanul szolgálók

Blattner Gyula

DEBRECZEN

Piac-u. 69.

A megyeházzal szemben.

Képek bekeretezése dus vá-
lasztékban és azoknak szak-
szerü készítése, egyszerű és
modern kivitelben.

Edények kölcsön adatnak.

Üvegbiztosítást jutányos
árban elfogadok.

Épület diszmü üvegezési és
portalé vállalat.

Ezeket ajánla a t. c. építész és
építettő urak b. figyelmébe.

Költésgvetéssel készséggel
szolgálók.

Telefon 468.

Telefon 468.

Alapítási év 1801.

Aszmann Ferencz

uri divat üzlete

Piacz-u. 27.

Telefon 34.

Nagy választékban kaphatók az

uri férfi divat körébe tartozó

mindennemü cikkek, valamint

utazási kellékek.

Világhirü Habig kalapok raktára.

Tisztviselők 6% engedményben

részestülnek.

Debreczeni Első Vasbetoncső-gyár Piac-utca 83. szám.

Gyárt : drótbetétes beton-csöveket és
idomdarabokat minden méretben :-:

Vasbeton kiöntő aknákat,

tisztító és iszapfogó aknákat, kutgyü-
rüket stb. — Elvállal mindenféle beton
és vasbeton munkákat. — Terazzo és
keramit munkát és javítását a legol-
csóbb árban.

Nagy raktár kavicsos és rostált homokból, — elsőrendü
portland és román cémentből nagyban és kicsinyben.